

1

Special Agent in Charge Edward Giles was zijn agressie kwijtgeraakt. Zijn agressie in het verkeer, om precies te zijn.

Jarenlang werd de autorit naar zijn huis op Long Island gekenmerkt door luid geschreeuw en obscene gebaren.

Voor mensen die hem kenden, zou het een openbaring zijn geweest.

Als FBI-agent op het kantoor in New York stond hij bij zijn collega's bekend als een evenwichtige, goedgehumeurde rechercheur. Kalm, methodisch en in staat om de meest gruwelijke misdaden met een serene afstandelijkheid te bestuderen.

Misschien was dat wel de reden dat hij zo vaak zijn geduld verloor tijdens de autorit naar huis. Omdat hij overdag zijn emoties had opgekropt en de file hem de perfecte uitlaatklep bood om zijn spanningen los te laten. Zodat hij bij thuiskomst de hond niet zou schoppen of tegen zijn vrouw zou schreeuwen.

Maar die woede was twee weken geleden volledig verdwenen.

Hij was niet bij een psycholoog geweest. Had geen antidepressiva geslikt.

In plaats daarvan had hij zijn pensioen aangekondigd en zou hij over twee weken uit dienst treden.

Nu maakte het hem niets meer uit dat het verkeer langzaam ging, want hij was in een goed humeur. Hoeveel voldoening hij uit al die jaren als agent bij het Bureau ook had gehaald, hoeveel goeds hij ook had gedaan, er was altijd druk geweest.

Hij was niet iemand die zijn baan haatte. Die zijn collega's achter hun rug vervloekte en droomde van de dag waarop hij iedereen de waarheid kon vertellen en boos het gebouw uit kon stormen.

Maar toch was hij blij dat zijn carrière ten einde liep.

Hij en zijn vrouw hadden een appartement in Florida en een boot aan een steiger daar, en Giles was van plan om bijna elke dag het water op te gaan.

Om te vissen, te zwemmen of gewoon wat rond te varen en te genieten van de zon, het warme weer en de frisse lucht.

Misschien zou hij voor het eerst sinds zijn jeugd een kleurtje krijgen.

Het was verbazingwekkend hoe snel de rit ging zonder de agressie. Het leek wel alsof hij in een oogwenk de oprit opreed van het koloniale huis met vier slaapkamers, een perfect onderhouden tuin en een majestueus uitzicht vanaf de heuvel.

Het huis was Giles' trots en vreugde. Hij was een man die van orde hield en vond het therapeutisch om in het weekend aan het huis te klussen, dingen te repareren, de buitenkant op te frissen en alles op orde te houden. In zijn werk waren er zelden mooie, afgeronde eindes. Meestal juist het tegenovergestelde.

Misschien was dat wel de reden dat hij tuinieren en woningrenovatie zo verfrissend vond. Daar was altijd een heel duidelijk voor-en-na.

Giles parkeerde de auto, ging via de zijdeur naar binnen... en voelde hoe de tanden van een taser zich in zijn nek sloegen.

Er was geen tijd om zich te verdedigen.

Zijn spieren verstijfden en toen zakte hij in elkaar.

Hij was nog bij bewustzijn, maar had enorm veel pijn en was volledig verlamd, op wat schokkende en trekkende bewegingen na als gevolg van de stroom die zijn spieren en zenuwstelsel teisterde.

Giles voelde hoe hij naar de woonkamer werd gesleept, waar hij zijn vrouw tegen de muur zag staan.

Dat beeld kon hij onmogelijk bevatten.

Nancy was naakt en haar armen en benen waren gespreid.

Giles realiseerde zich dat ze niet tegen de muur werd gedrukt.

Ze was eraan genageld.

Bloed sijpelde uit haar handen en voeten over de beige muur, dezelfde muur die hij in de winter nog had bijgewerkt, gegrond en geschilderd.

Degene die haar dit had aangedaan, had het meubilair weggehaald en de kunstwerken van de muur getrokken.

Want er was een grote lege plek naast zijn vrouw.

Hij wist dat die plek voor hem bedoeld was.

Zijn geest en lichaam verkeerden in shock, maar hij was nog steeds een FBI-agent en zijn training sloeg aan. Hij probeerde de situatie te analyseren.

Giles wierp zijn eerste blik op de aanvallers. Er waren

er meer dan één, minstens drie. Waarschijnlijk mannen, gekleed in zwarte kleding, met plastic over hun schoenen en latex handschoenen aan.

En maskers op.

Giles voelde hoe zijn kleren van zijn lijf werden gerukt en toen tilde een van de mannen hem tegen de muur, terwijl een ander met een spijkerpistool zijn handen en voeten vastnagelde. Hij probeerde zich te verzetten, maar had geen kracht.

Hij wist niet precies wanneer hij begon te schreeuwen, maar ergens kwam er een scalpel tevoorschijn en begonnen ze stukken van zijn lichaam af te snijden. Hij zag hoe een van de mannen iets vasthield dat van zijn lichaam was afgesneden en daarmee naar zijn vrouw liep.

Giles kon niet zien wat er daarna gebeurde, want hij verloor bloed in een verbijsterend tempo en had het gevoel dat hij boven de situatie zweefde.

Hij kon niets meer zien.

Niets meer voelen.

En toen was hij weg.

2

Eén maand.

Het was precies één maand geleden dat Lauren Pauling officieel haar particuliere recherchebureau in New York had verkocht en was ingetrokken bij Michael Tallon.

Tallons kleine adobe-ranch vlak bij de grens tussen Nevada en Californië, op een steenworp afstand van Death Valley, was de afgelopen dertig dagen haar thuis geweest.

Het was hun jubileum.

Natuurlijk was het niet zonder incidenten verlopen.

Een bizar psychologisch experiment op een nabijgelegen militaire basis had geleid tot meerdere moorden en het soort geweld dat je je nauwelijks kunt voorstellen. Een deel ervan had zelfs hier plaatsgevonden, in Tallons huis.

Ze waren er weer bovenop gekomen, zoals verwacht. Tallon was een ervaren Special Ops-soldaat en had meer dan genoeg bloedvergieten gezien. Pauling was ook geen groentje.

Dus waren ze verdergegaan met hun leven.

Nu had Pauling een maaltijd bereid die Tallon vast en zeker heerlijk zou vinden. Spareribs op de barbecue achter het huis. Ze hadden het grootste deel van de middag staan

garen. Binnen had ze verrukkelijke, zelfgemaakte *biscuits* en geroerbakte sperziebonen klaarstaan.

In de koelkast stond een fles van Tallons favoriete bier, ijskoud en klaar voor gebruik.

Pauling hoorde hem de oprit op rijden en daarna kwam hij binnen via de zijdeur. Ze had het bier al in haar hand.

In de zijne hield hij een grote bos rode rozen vast.

‘Ah, jij blijft me verrassen,’ zei ze. Ze omhelsden elkaar en ze kustte hem, waarna ze hem het bier overhandigde.

‘Bloemen voor de dame. Bier voor de heer,’ zei ze. ‘Kijk ons nou, we passen perfect in de rollen die de maatschappij ons toebedeelt.’

‘Niet helemaal,’ zei Tallon, terwijl hij wees naar Paulings dienstwapen aan haar heup. Sinds de moorden was ze wat terughoudender geworden om ver van haar wapen te zijn, zeker als ze alleen thuis was. Dat was vreemd, want ze had jarenlang in New York gewoond en zich nog nooit zo gevoeld.

Tallon begreep het en liet het rusten.

Ze kreeg nooit genoeg van hem. Lang, brede schouders, smalle taille en een ruig knap gezicht. Hij was een onzelfzuchtige en enthousiaste minnaar. Ze pasten perfect bij elkaar, zowel lichamelijk als qua karakter.

‘Ik dacht dat mannen nooit aan jubilea dachten,’ zei Pauling, terwijl ze de stelen van de rozen netjes afsneed en ze in een zilveren vaas zette.

Tallon kwam achter haar staan en sloeg zijn armen om haar middel. ‘De meeste mannen waarschijnlijk niet,’ zei hij. ‘Maar de meeste mannen hebben jou niet.’

Ze kusten en liepen naar de slaapkamer, om daar met elkaar te vrijen.

Daarna ging Pauling naar de achtertuin om de spareribs te controleren, terwijl Tallon zichzelf nog een biertje inschonk en een fles wijn voor Pauling opende.

Hij kwam ook naar buiten.

Ze was net bezig de laatste barbecuesaus op de spareribs te smeren – slechts een beetje, want ze had al een zelfgemaakte marinade gebruikt en wilde die smaak niet overheersen – toen haar mobiele telefoon ging.

Tallon nam de saus en de kwast van haar over zodat ze kon opnemen.

‘Hallo?’ zei ze.

Pauling nipte aan haar glas wijn en luisterde.

Nee, dacht ze.

Pauling keek op en zag Tallon haar aankijken, zijn ogen vol bezorgdheid.

Ze luisterde verder, verdoofd, terwijl het nieuws door haar bewustzijn galmde.

Haar oude baas bij de FBI in New York, een man genaamd Edward Giles, was dood.

Hij was vermoord.

3

De eerste die arriveerde bij de woning van Giles was een agent van Long Island.

Hij zat al tien jaar bij het korps en had in die tijd minder dan vijf moorden meegemaakt.

Niets had hem kunnen voorbereiden op wat hij aantrof in het huis van de familie Giles.

Al die Hollywood-onzin over stoere agenten die menthol onder hun neus smeren om de geur van verminkte lichamen te maskeren?

Het werkte niet.

Agent Lampkin wierp één blik op het bloedbad: een man en een vrouw, letterlijk aan de muur genageld, overal snijwonden, het geslachtsdeel van de man was afgesneden – en hij draaide zich meteen om en rende naar buiten.

Hij haalde het maar net tot buiten, waar hij zijn lunch – een Reuben-sandwich van de D'Monico-deli, waar hij minstens eens per week at – volledig uitkotste.

Nu wist hij zeker dat hij er waarschijnlijk nooit meer één zou aanraken.

Lampkin riep om versterking en controleerde of zijn braaksel het plaats delict niet had verstoord. Hij pakte zelfs

een oranje pion en plaatste die boven op de hoop die ooit zijn lunch was geweest.

Zijn maag kolkte nog steeds en hij kreeg het beeld maar niet uit zijn hoofd.

Het was allemaal zo onschuldig begonnen.

Er was een anonieme melding binnengekomen bij de meldkamer dat er vuurwerk was gehoord in de buurt van het huis van Giles. Lampkin was de dichtstbijzijnde eenheid en was gaan kijken.

Hij parkeerde, liep om het huis heen en zag dat de zijdeur openstond.

Binnen dacht hij bloed op de vloer te zien en maakte toen de fout om naar binnen te gaan.

Nu wachtte hij op versterking, terwijl hij zich afvroeg wat hij in hemelsnaam zojuist had gezien.

Hij sloot zijn ogen – en zag de lichamen weer voor zich.

Maar er was nog iets.

Iets wat op de muur geschreven stond. In bloed.

Twee woorden.

Lampkin kneep zijn ogen dicht en probeerde zich te herinneren wat er stond.

Zijn maag borrelde nog steeds en hij voelde zich duizelig.

Toen wist hij het weer.

De twee woorden: VOOR REACHER.

4

De eerste FBI-agent die arriveerde bij de woning van Giles was een man genaamd Arnie Steele.

Hij werkte al meer dan twintig jaar bij de FBI en was de hoogstgeplaatste speciale agent in functie toen het bericht binnenkwam.

De directeur van het New Yorkse kantoor werd inmiddels op de hoogte gebracht van de situatie en zou ongetwijfeld spoedig onderweg zijn.

Voor nu had Steele de leiding.

Hij betrad het huis en herkende onmiddellijk de indeling. Hij was hier meerdere keren geweest. Een keer voor een pokeravond, jaren geleden, en een andere keer tijdens een informele bijeenkomst met collega's van het Bureau. Het soort zomerse samenkomsten die vroeger regelmatig plaatsvonden, in de goede oude tijd, maar tegenwoordig zelden meer.

Steele herinnerde zich dat Giles een barbecueliefhebber was en graag bergen vlees bereidde voor zijn gasten. Koud bier, veel gelach – dat was Steeles herinnering aan het huis.

Nu stond hij daar, zichtbaar geschokt, bij het aanzicht van zijn vriend en collega, vastgenageld aan de muur van de woonkamer. Giles was duidelijk verminkt, net als zijn

vrouw Nancy. Steele herinnerde zich dat zij de extraverte van de twee was, altijd een lach paraat of een gevatte opmerking.

Steele wist dat Giles op het punt stond met pensioen te gaan en dat zijn werklust zo goed als nul was geworden. Zijn eerste gedachte was dan ook dat de moorden niets met zijn werk te maken hadden, want geen van de recente zaken van zijn collega's wees op geweld van deze aard.

Misschien was het een woninginbraak. Of een overval.

Het voltallige FBI-kantoor in New York zou aan deze zaak werken en uitzoeken wie hiervoor verantwoordelijk was.

Het forensisch team was inmiddels ook gearriveerd en Steele stapte opzij om hen hun werk te laten doen: foto's, metingen en aantekeningen maken.

Steele was al door de rest van het huis gegaan en had de tekst op de muur gezien.

VOOR REACHER.

Geschreven in bloed.

Steele had geen idee wat of wie een *Reacher* was, maar hij zou het uitvinden.

En dan zou hij de mensen vinden die zijn vrienden hadden vermoord – en zorgen dat ze zouden boeten voor wat ze hadden gedaan.

5

‘Slecht nieuws?’ vroeg Tallon.

Hij had Paulings reactie gezien terwijl ze aan de telefoon was en hij merkte zelfs hoe haar lichaam schokte, alsof iemand haar een onverwachte stomp in haar maag had gegeven.

‘Ja,’ zei ze.

Pauling vertelde hem dat een agent van het FBI-kantoor in New York haar net had laten weten dat een man met wie ze jarenlang af en aan had samengewerkt, overleden was.

‘Hij is vermoord,’ zei ze.

Tallon liep naar haar toe en sloeg zijn armen om haar heen.

‘Wat vreselijk,’ zei hij. ‘Tijdens zijn werk?’

‘Ik weet nog niet alle details, maar het lijkt erop dat hij thuis is vermoord.’

‘Misschien een relatieconflict?’ vroeg Tallon.

Pauling haalde haar schouders op. Wat een klap, dacht ze. Zo werkte het leven vaak. Hier was ze dan: ontspannen, net nog bemind door een man op wie ze duidelijk verliefd was, bezig met een feestelijke maaltijd – en bam. Uit het niets, de dood.

Ondanks het nieuws brachten Pauling en Tallon de spareribs naar binnen en aten hun maaltijd.

‘Dit is heerlijk,’ zei Tallon nadat hij nog een sparerib had weggewerkt.

‘Dank je,’ zei ze.

Hij keek naar haar en zag de berusting in haar ogen.

‘Je gaat terug,’ zei hij.

Pauling knikte.

‘Dat moet wel.’

‘Ja, natuurlijk,’ zei Tallon.

Ze ruimden de tafel af, zetten de borden in de vaatwasser en Tallon schonk voor beiden een scheut whisky in.

Tallon ging op de leren bank in de woonkamer zitten, terwijl de schaduwen van de late avond zich langzaam in de kamer verspreidden. Buiten lag de woestijn, vol dingen die pas tot leven kwamen zodra de hitte van de dag verdwenen was.

Pauling ging naast hem zitten, kroop tegen hem aan. Voelde zijn warmte.

‘Wij krijgen ook nooit rust, hè?’ zei ze. ‘Eerst dat gedoe met die losgeslagen soldaten en nu een moord in New York.’

‘Het hoort er een beetje bij, toch?’ zei hij. ‘In ons werk is dit wat er gebeurt. Beleggingsbankiers? Die krijgen noodoproepen over valutadevaluatie en dan gaat alles naar de knoppen.’

Ze leunde achterover en keek hem aan.

‘Valutadevaluatie? Moet je hem horen.’

‘Geen idee wat het betekent,’ zei hij met een grijns. ‘Het klonk gewoon als iets waar beleggingsbankiers mee te maken krijgen.’

Ze knikte. 'Ik denk niet dat ik lang weg zal zijn. De begrafenis zal waarschijnlijk over een paar dagen zijn, en misschien blijf ik daarna nog even om te achterhalen wat er precies aan de hand is.'

Tallon voelde een steek vanbinnen. Hij hield van Pauling, meer dan van wie dan ook. Hij was blij dat ze nu hier was, maar hij wist hoe snel dingen konden veranderen. Ze kon teruggaan naar New York, verward raken in een nieuw onderzoek en haar oude leven weer als vertrouwd gaan zien. Misschien zou ze haar beslissing wel heroverwegen.

Tallon was slim genoeg om te weten dat hij geen controle had over dat soort zaken.

Hij boog zich naar haar toe en kuste haar.

'Doe wat je moet doen. Ik ben hier.'

Pauling glimlachte en kuste hem terug.

'Ik weet het,' zei ze.